
Наръчник за притежание на хора:

Ръководство за нови данъчни фермери

Безплатна версия

Автор: Стефан Молиню (Stefan Molyneux),
юни 2011г.

Превел на български: Георги З. Георгиев

Коректор на превода: Весела Гавраилова

Моля, чувствайте се свободни да
разпространявате тази книга както
прецените, само не променяйте
съдържанието ѝ.

От същия автор: „Наръчник за владееене на хора: ръководство за новите данъчни фермери”, „Срещу боговете? Кратък гид за атеизма и агностицизма”, „За истината: тиранията на илюзията”, „Универсално предпочитано поведение: рационално доказване на светската етика”, „Взаимоотношения в реално време: логиката на любовта”, „Как да (не) постигнем свободата си”, „Практическа анархия: свободата на бъдещето”, „Богът на атеистите” (роман).

Повечето от книгите са достъпни безплатно в различни формати на адрес:

<https://freedomainradio.com/free/>

Бел. прев.: Част от книгите са преведени на български и са достъпни за безплатно сваляне на адрес

<http://www.freedom.bg/knigi/>

Бих искал да благодаря на слушателите на Freedomain Radio, чиято страст, щедрост и активно участие направи тази книга и всички мои бъдещи книги възможни. Благодаря ви за всичко това.

Freedomain Radio е най-популярния подкаст за философия онлайн и е финалист в Топ 10 на Podcast Awards 2007.

Моля, посетете Freedomain Radio на www.freedomainradio.com за още безплатни подкасти, видео клипове, както и процъфтяващ форум.

Съдържание

Ръководство за нови данъчни фермери	4
Човешки добитък – история на данъчното фермерство	4
19-ти век	9
Религията и децата	11
Модерният свят	11
Демокрацията и подкупите – но това е повторение... ..	13
Това е краят... ..	14
Раждаемостта	14
Зависимите класи	16
Робското семейство	17
Медиите	18
Децата: най-големият ресурс	21
Недостижим свят	23
Управление с прилагателни	24
Етика	26
Експлоатация	28
Детство <> Личност	29
Науката	30
От тук нататък.... ..	30
Заключение	32
Послеслов	33

НАРЪЧНИК ЗА ПРИТЕЖАНИЕ НА ХОРА

РЪКОВОДСТВО ЗА НОВИ ДАНЪЧНИ ФЕРМЕРИ

Хей, поздравления за Вашия нов политически пост!

Ако четете това, значи сте се издигнал до най-високите нива на държавното управление, така че е наистина, наистина важно да не правите и да не говорите глупости и да прецакате нещата за всички ни.

Първото нещо, което трябва да запомните е, че Вие сте фигурант, просто публично лице с влияние върху посоката на развитие на държавата сравнимо с това, което декорация на капака на колата има по отношение на посоката на колата. Но Вие сте важен за отвличането на вниманието - усмихнатото лице на юмрука на властта. Така че стиснете нос, целувайте бебетата и просто си мислете за това колко хубаво би стоял образа Ви върху марка. Марка за хартиено писмо, не за електронно такова. Не се притеснявайте, по-късно ще Ви обясним.

А сега, преди да се впуснем в обяснения за медийните Ви отговорности, трябва да разберете истинската история на политическата власт, така че да избегнем случайни действия, продиктувани от наивния идеализъм, който трябва да излъчвате към обществото.

ЧОВЕШКИ ДОБИТЪК – ИСТОРИЯ НА ДАНЪЧНОТО ФЕРМЕРСТВО

Същността на политическата власт е елементарна: лошите фермери притежават посеви и животни, а добрите притежават човешки същества.

Това не е толкова лесно, колкото звучи, което диктува и нуждата от това ръководство.

Първото нещо, което трябва да запомните е, че Вие сте *бозайник*, животно, и като всички животни искате максимално потребление с минимални усилия. Най-ефективният начин за това е да взимате от други хора, както животновъдите взимат мляко и месо от кравите.

В зората на историята това хищничество се е случвало по най-първичния начин – чрез брутален канибализъм. Това е било ефективно в краткосрочен план, но е имало следния проблем – консумираш собственото си „семе за посев“, осигурявайки си само няколко ястия, а отглеждането на нови хора отнема повече от десетилетие.

И като цяло е било доста гадно. Понякога, дори след като си измил храната си, тя остава твърде миризлива, за да се яде (интересен факт – дезодорантите са изобретени първоначално като *марината*).

Стопанисването на хора прави голям скок с изобретяването на *робството*. То е стъпка напред от канибализма, тъй като вместо да ползваме хората за храна, използваме хората, за да отглеждат храна, което е, меко казано, много по-устойчив във времето модел. И много по-малко миризлив.

Робството със сигурност е стъпка напред, но ограничава растежа на управляващата класа, тъй като не може да реши проблема с *мотивацията*. Както става ясно, ако се отнасяш към хората като с машини, те имат мотивацията на машини, т.е. да се счупят два дни след изтичане на гаранцията им, хаха.

Както и да е, същината на притежаването на хора е:

1. Първо, трябва да подчиниш масите чрез сила.
2. След това поддържаш това подчинение чрез психологическата сила на етиката.

Хората си мислят, че етиката е изобретена, за да прави хората добри, но това е все едно да се каже, че девствените пояси са изобретени с цел разпространяване на Венерически болести. Не, етиката е изобретена, за да заслепява *умовете* на робите и да създава единствените истински окови, от които ние, владетелите, се нуждаем: вина, самоатакуване и страх от тиранията на етиката. Който преподава етика управлява стадото, тъй като всеки се страхува от лошите мнения, особено от собственото си лошо мнение за себе си. Ако го направиш както трябва, никоя присъда няма да е толкова безкрайна и безкрайно зла като тази, идваща от огледалото.

Това е доста праволинейно, само че етиката, необходима за контрол на робите изисква създаването на рай след смъртта, на когото те да се уповават, стига да продължават да се подчиняват на своите господари. Това осигурява мускулите на робите, но не и техните умове, които остават потиснати, отчуждени и непрактични и, от икономическа гледна точка – безполезни. На практика, ти казваш: „Хей, нека печелим и двамата, а? Даваш ми всичко в този живот, срещу получаване на всичко в отвъдния, окей?“. Отнема само секунда размисъл, за да се разбере, че всеки, правещ горната сделка няма никаква вяра в отвъдното. Нека да видим дори само златните палати на Папата, по дяволите! Но, честно казано, дори тази секунда изглежда е една секунда в повече за масата хора.

За съжаление робството има своите ограничения. Робите трябва да бъдат третирани като маймуни, които можем да управляваме с глас, което дава на управляващите класи отличен контрол над техните мускули, но необратимо поврежда най-ценния ресурс на човешкия посев – *умовете*.

Римската империя е довела робския модел до съвършенство, но, неизбежно, създава твърде много зависими роби, което задействало бавния икономически упадък на цялата система (за повече по темата вижте частта за текущото състояние по-долу).

След Тъмните векове, когато управляващите класи трябвало да изстрадат унижението от оттеглянето в тъмните тавани на Църквата, се появил феодалния модел.

Феодалният подход надградил прякото притежание на роби, като дал на човешкия добитък (крепостни селяни и др.) притежание на земята на хартия, отнемайки част от тяхната продуктивност под формата на данъци, военна повинност, потребителски такси за меленето на жито и т.н. Така, вместо директно да притежаваме хора, просто ги оставяме да се потят на парчетата земи на техните прадеди, след това взимаме каквото пожелаем от произведеното. Разбира се, през цялото време им казваме, че самият Господ ни е поставил да властваме над тях, както и че тяхната най-голяма добродетел е угодническо подчинение на помазани господари, блабла.

Може да си мислите, че, исторически погледнато, Бог е имал силен сантимент към най-насилнически настроените, себични и войнствени сред стадото му, както и, че ако подчинението е добродетел, то защо то не е практикувано от владетелите и т.н. Не се притеснявайте. Просто избийте тези напълно естествени мисли от главата си, тъй като възможността за елементарни съждения в малките мозъци на хората просто спира, след като веднъж са поробени, така че не виждат неприятните ужаси на своето дребно съществуване.

Както и да е, еволюцията на средновековното крепостничество разделя обществото на четири основни групи:

1. Управляващата класа (аристокрацията);
2. Църквата (пропаганда);
3. Армията (силовото налагане);
4. Крепостните (добитъка);

Аристокрацията, на която вече сте горд член, взима трофеите; Църквата контролира робите чрез етиката; Армията атакува тези, които не се поддават на етичните внушения, а Крепостните плащат за цялото представление. (Модерните еквиваленти са: политическите господари, медиите, полицията и данъкоплатците.)

Тъй като имали частична собственост над земята, средновековните крепостни селяни имали *някакъв* стимул да подобряват своята земеделска продуктивност, така че, започвайки от 12-ти век, големите подобрения в земеделието създават излишъка от храна, необходим за развитието на градовете – естествения дом на управляващите класи.

Икономическото развитие на градовете остава зависимо от преоткритото Римско право, което не е правна система на свободния пазар и частната собственост, съответно икономическата продуктивност остава сравнително слаба, поне сравнено с тази през 18-ти век и до наши дни.

Средновековните гилдии били ужасно неефективни, заставащи прехвърляне на поминъка от баща на син, изискващи страшно дълги периоди на чирачество с цел по-високи бариери пред влизането в занаята, ограничавали са възможността за реклама, маркетинг и т.н.

Отгоре на това, Католическата църква поставя лихварството, т.е. даването на пари срещу лихва, под забрана, което осуетява инвестициите в икономически подобрения. (Това се е случило, в голяма степен поради това, че Църквата и Аристокрацията, на която тя служи, не са искали да плащат лихви за своите дългове.)

(Всички тези ранни икономически неефективности забавят развитието на демокрацията, която изисква огромни капиталови резерви, за да може да се подкупват гласоподавателите в текущия момент с парите от бъдещето.)

Разбиването на християнския свят на воюващи фракции по време на Реформацията създава нови възможности за натрупване на капитал и за заеми. Икономическата война, следствие от Реформацията, е всъщност сблъсък между средновековните капиталови неефективности и новата ефективност чрез инвестиционни процеси, налична при Протестанството и, в известна степен, при Юдаизма. Разбира се, религията, която успяла да вземе най-много заеми побеждава, така че даването на пари срещу лихва става установена практика в обществото, постилайки пътя за Индустиалната революция.

Също така, след стотици години кървави религиозни войни, при които свещениците се опитват да получат контрол над военната мощ на държавата с цел да наложат доктрините си над всички останали, разделението на църквата от държавата става въпрос за оцеляване. Разделянето на религиозните доктрини от държавните политики означава, че някои частично рационални подходи към правата на собственост и търговията са били осъществени и това дава възход на доводите за свободна търговия, особено от Рикардо и Адам Смит.

Спреш ли да търгуваш с Бог, започваш да търгуваш със стоки.

В началото на 17-ти век земеделската продуктивност, на която разчитат градовете започва да запада. Крепостните земи биват завещани на синовете, което създава нарастващо фрагментиране на собствеността и неизбежно – неефективност при сеенето и орането. Управляващите класи, желаещи да останат в градовете, вместо да се върнат в мръсните и влажни села, въвеждат закони за селяните, консолидиращи притежанието на земя и изкарващи стотици хиляди крепостни селяни извън техните земи (в Англия, бел. прев.). Така се спасяват градовете, а в резултат се създава огромна армия от хора с евтин труд, тъй като те вече нямат земи и се принуждават да търсят работа в градовете.

Тези условия са отлични за Индустиалната революция – свобода на капитала, евтин труд в големи количества, известна степен на свободна търговия, излишъци от храна и нарастващ религиозен скептицизъм. Това води до чудесното развитие на научния метод през 16-ти век и след това.

По някое време през този период се осъществява най-големият скок в притежанието на хора, което е елементарното, но гениално решение *да се позволи на добитъка да избира собственото си занимание.*

С един замах се решава проблема на мотивацията на добитъка – или поне до днешния момент. Вместо да се яде добитъка, да се притежава директно, да се принуждава да работи определени

неща, се създава свободен пазар за източника на богатство, а робовладелския аспект се прехвърля върху ефекта от богатството – заплати и капитал.

Трудът е свободен, заплатите биват облагани – това е най-големият скок напред в историята на отглеждането на хора! Всички предишни управляващи класи се оказват некомпетентни паразити в сравнение с брилянтните манипулации на модерния човешки фермер!

Икономическото хищничество на управляващите класи остава, но става невидимо в по-голямата си част. Акцизите и митата биват скрити в цените, плащани от потребителите, които нямат други цени, с които да сравнят, за да видят ефекта им. Омекотяването на видимия камшик до нещо като кръвопиеща мъгла дава на добитъка *усещане* за свобода и те всички се надпреварват да работят, да печелят пари и да увеличават нашите богатства по начин, за който не сме си и мечтали.

Заклучените предприемачески енергии на човешкото стадо биват освободени за първи път в историята, произвеждайки невъобразимо свръхизобилие от богатства, продукти и услуги, части от които са насочвани към управляващите класи до степен, непозната до този момент!

Ползите са ясни, увеличението в производителността са удивителни, но усложненията от управлението на тази полу-свободна орда от човешки добитък става експоненциално по-сложна.

Първата и най-голяма опасност е промяната от аристокрация към меритокрация или реалността, че по-голямо богатство може да бъде акумулирано чрез търговия и креативност, вместо чрез данъчно изземане и управление на насилието на държавата. (Това е същата опасност, която среща Църквата при прехода от суеверия към наука.)

Възходът на предприемаческата класа създава неудобно разделение в обществото, при което ползите от аристокрацията започват открито да се подлагат на съмнение. Общества като САЩ се основават без каквато и да е аристокрация и всички аристокрации в Европа биват изправени пред все по-големи бунтове и понякога – пълно унищожение.

Аристокрацията не желаела да смаже предприемаческата класа, тъй като тя е така превъзходно продуктивна, но не можела и да се остави да бъде засенчена от тези предприемачи, така че на друг неназован гений му хрумнало страхотното решение, наречено „корпорация“ (търговско дружество).

Разбира се, предприемаческите класи искат да повишат печалбите си и понякога това ставало за сметка на работниците. В ранния 19-ти век гражданите имат достъп до правна система, базирана на прецедентното право (в Англия, бел. прев.), която им позволява да водят дела срещу работодателите си при случаи на смърт, осакатяване, замърсяване и т.н. Естествено, капиталистите желаели да избегнат тези правни атаки, но никой не искал видимо да премахне тези права на работниците, тъй като така щели да осъзнаят своето робство и да загубят мотивация, т.е. щели сме да се върнем в Средновековието, което никой не искал.

В целия Западен свят, правителство след правителство въвеждат идеята за „търговското дружество“ - брилянтно хрумване в анализите на притежанието на хора! Търговското дружество

създава правна измислица, наречена „корпорация“, която предпазва предприемачите, капиталистите, мениджърите и собствениците от повечето правни последици за техните злодеяния и дори от загуби в рамките на собствения им бизнес!

Предприемачите вече могат да взимат пари от тази „корпорация“ и да ги задържат за себе си, а в същото време, ако има каквито и да е правни действия срещу тях или ако техните бизнеси губят пари и затъват в дългове, „корпорацията“, „акционерите“ и служителите плащат цената. Никой не може да преследва личните им притежания. Това е като казино, където задържаш печалбите си, а другите плащат за загубите ти.

В замяна на този правен щит за капиталистите, политическата класа получава парче от тортата под формата на търговски данъци, повечето от които идват от дивиденди и заплати, разбира се. Това реално поставя предприемачите в капана на услугите на държавата, като по този начин се гарантира, че *никога* няма да се опитат да засенчат или да направят излишна политическата класа, тъй като сега зависят от властта на Държавата за поддържането на техния правен щит и еднопосочни икономически привилегии.

19-ТИ ВЕК

Деветнадесети век е период на невероятна креативност в историята на притежанието на човешки добитък. Изключителната продуктивност, освободена чрез приватизацията на труда и частичната социализация на заплатите създава такъв просперитет, че необходимостта от самото съществуване на управляващите класи е поставена под въпрос.

В допълнение, подобреното образование и икономическите инициативи на работническата класа заплашват икономическата стойност на управляващата класа. Работниците имат почти пълна грамотност и притежават чудесна работна етика, правни познания и социални мрежи, включително т.нар. „Приятелски общества“, които предпазват бедните от лишения и нищета по време на някои от по-тежките моменти в живота.

Броят на хората със способности да управляват се увеличава и това намалява цената на управлението. Естествено, този факт не бил приветстван от съществуващите капиталисти.

Традиционно, решението при увеличена конкуренция от бедните е да се забранят книгите и образованието, да се внуши религиозна вина относно материализма или да се започне война. Нито едно от тези решения не е политически или икономически изгодно по това време. Откритата забрана на образованието за децата на бедните би върнало демотивационния ефект от „По дяволите, аз съм абсолютен роб!“, религиозната вяра отслабва, а войната ще разруши целия нов капитал, на който се радват предприемаческите и управляващите класи.

С брилянтен ход, управляващите класи и Църквата се наговарят да създадат фалшиво усещане за „спешна нужда“ в образованието. В съюз с голям брой негодуващи и зле представящи се учители се въвежда публичното училищно образование със заявена цел да подобри уменията, способностите и интелигентността на бедните.

Разбира се, истинската цел е точно обратната. Вместо да се фокусират върху практични знания, икономика и предприемачески умения, държавните училища бързо преместват образователния фокус към патриотична история, механично наизустяване и рецитиране, латински, гръцки и безкрайно количество безполезни банални факти. Еквивалентно действие в спорта би било да караш конкурентите ти да лежат и да подремват, вместо да тренират, в резултат на което накрая ще има изключително приятна липса на конкуренция за медалите. Държавните училища създават глупави, негодуващи работи, добри само в това да изпълняват заповеди, така че опасността за управляващата класа бива избегната. (Всичко започва в Прусия, която е средновековна, милитаристична и ориентирана към мистицизъм държава, което би трябвало да породи някои опасения, но, отново, това изглежда е твърде трудно.)

Една от четирите опори на човешката ферма – Църквата, се изправя пред все по-големи предизвикателства през 19-ти век, тъй като все по-разпространения секуларизъм на Индустриалната революция и ръста на емпиричната стойност на научния метод подкопават суеверните ужаси от Средновековието.

Усещайки, че силата на техния Бог спада, свещениците започват да търсят нов дом. Уменията и знанията им са в сферата на софистката етика, а не в политическата власт, така че на тях им хрумва чудесна идея, която им позволява да вкарат брилянтен си исторически лъжи в политиката, но без да трябва да влизат в мръсните боричкания на демократичните избори.

С една дума: *социализъм*.

Социализмът или комунизмът, както се нарича на някои места, е чисто и просто светска религия, при която Държавата става Господ. Има си свои понятия за добро и зло, митове за създаването на света, обещан рай, при който Държавата плавно изчезва, управляваща класа от етични лъжци и т.н.

Изведнъж, вместо раят да е в отвъдния свят, той бива обещан в този живот, веднага щом правителствените програми постигнат успех. (Рай в отвъдното е много по-вероятен!) Новите социалистически свещеници обещават край на бедността, несправедливостта, неграмотността, ниския ръст, плешивостта и т.н. – всяка дума, до която могат да се докопат с крадливите си ръце. Разбира се, всеки, който не е съгласен с тези фантазии веднага бива обявен за човек, искащ бедност, несправедливост, неграмотност и т.н. Очевидно е, че държавните програми никога не могат да създадат рая, точно както моралната вина на религията никога не може да създаде добродетелност, но така се задейства перпетум-мобиле машината на социалния контрол, при която т.нар. „решения“ увеличават проблемите, които твърдят, че решават.

РЕЛИГИЯТА И ДЕЦАТА

Религията винаги е използвана, за да подкрепя и увеличава властта на Държавата чрез редица мощни психологически механизми, като целта и жертвите винаги са децата.

На първо място – в религията успехът е равен на вина, а провалът е легитимна нужда. Насаждането на вина между икономически успешните хора залага семената, които по-късно водят до виноватото разделяне с тяхната собственост, за да „помогнат на бедните”. (За отбелязване е, че свещениците никога не атакуват собствените си успешни висши свещеници или успешните политически системи, които подкрепят и за чието забогатяване спомагат.)

На второ място, религията се справя чудесно със създаването на несъществуващи личности и в последващото промотиране на специализирани лъжци, които твърдят, че говорят от името на тези личности. И така, имаме „бог” и свещеник, който говори „от името на бога”. При социализма имаме бедните и тези, които говорят „от името на бедните”. (Няма значение, че социалистите като цяло никога не идват от бедните слоеве. Например Маркс и Енгелс са две безработни деца на богати родители. Те твърдят, че имат разтърсващи проникновения за бедните работнически класи, които всъщност по това време стават все по-богати с всеки изминал ден.)

На трето място, свещениците, също като политиците, проповядват своеволна, но универсална етика, изключвайки се от моралните правила, които налагат, което е най-основно качество на която и да е управляваща класа, както ще видим по-долу.

И четвърто, религията, също както и Държавата, промотира страхотни капани под формата на фалшиви дилеми. Например, ако не искаш Държавата да краде твоя доход, за да „помага на бедните”, тогава, според религията, ти мразиш бедните. Това е все едно да кажеш, че ако протестираш срещу това да бъдеш изнасилен, значи мразиш правенето на любов.

Можем да продължим с тази тема, но религията е дотолкова погълната от социалистическата Държава, че няма особен смисъл да разглеждаме средновековния ѝ труп.

МОДЕРНИЯ СВЯТ

В миналото обществото е било толкова бедно, че е било необходимо аристокрацията да е наследствена, за да поддържа икономическото си богатство. Това вече не е така, поради огромното увеличение на продуктивността на относително свободния пазар. Сега един успешен политик, само за няколко мандата, може лесно да събере богатство за няколко поколения напред или завинаги, ако го управлява умело. Това позволява да се развие илюзията, че данъчният добитък контролира нещо наречено „демокрация”.

Тъй като могат да крадат толкова много богатство за толкова кратко време, управляващите са се разбрали да се въртят на властовите позиции, с цел да се поддържа илюзията, че няма управляваща класа. Тази ротация е важна за поддържането на оптимизма на добитъка, давайки му, почти винаги, грешната вяра, че те също могат да се присъединят към управляващата класа. Това означава, че управляващата класа вече не е директно ексклузивна, а в някаква степен достъпна, поне в покрайнините.

(Модерната демократична система има предимството да прехвърля трилиони долари от работещите към управляващите – непознат в историята грабеж, но логиката на нашата система е деструктивна в същността си, поради което е важно за Вас, като нов политически лидер, да се погрижите да заграбите възможно най-много, преди цялата къща от карти да се срине. Ще Ви кажем как да направите това по-късно.)

Демократичната система става завършена с изоставянето на златния стандарт и въвеждането на изцяло хартиени пари. Правителствата от и преди 19-ти век са ограничени в количеството пари, с които могат да подкупват поддръжниците си, тъй като зависели от количеството злато, което имали в трезорите си. Златото не може да бъде напечатано, така че изоставянето на златния стандарт (възможността гражданите да изискват злато срещу хартиените си пари) позволява на печатните преси на държавните подкупи да заработят и в извънработно време, създавайки огромна част от т.нар. „богатство“ на периода след Втората световна война.

Демократичните държави, като всички държави, имат за цел насилственото разпределение на богатството от продуктивните към непродуктивните. Когато печатането на пари е ограничено от реални златни резерви, това е, малко или повече, игра с нулев резултат. Когато откраднеш от една група, за да дадеш на друга, взимайки и своя дял, това е директно отнемане и увеличение на богатството в текущия момент, което не само, че е очевидно, но и също така дава на групата, от която се краде, добър стимул да се бори срещу кражбите.

Всичко това се променя с въвеждането на необезпечените валути. Хората без въображение приписват това на възхода на Кейнсианството, но истината е, че необезпечените валути предхождат Кейнисианството и то е само интелектуално прикритие за най-голямата кражба между поколенията в историята.

Когато държавите могат да печатат свои собствени пари, политиците могат да продават бъдещите поколения за да купуват подкрепа в настоящия момент, като същевременно прецакват бедните! Ако държавата добави 5% нови пари в циркулация, тези, които са най-близо до управляващите ще похарчат тези пари първи, при старите цени, преди да дойде инфлацията. Тогава, с разпространението на новите пари в икономиката, цената на всичко се покачва, тъй като има повече пари спрямо стоките, които имаме и така тези на дъното и в най-далечните части на икономиката, по правило – бедните и тези с фиксирани доходи, биват засегнати най-лошо.

Ето защо печатането на пари служи за две главни цели: първо – дава безплатни пари на политиците, с които да подкупват избирателите си и второ – създава и поддържа бедността в по-далечните слоеве на икономиката, като по този начин дава извинение на политиците да вдигат

данъците, да създават правителствени програми (и така – още повече поддръжници и зависими хора) и да печатат повече пари, затваряйки кръга.

Необезпечените пари също така позволяват глезотии в социалното инженерство – можете да създадете „война“ срещу всичко (тъй като войната е добруването на Държавата, а също и Държавата е добруването на войната) – наркотиците, бедността, проституцията, хазарта, неграмотността, болестите – каквото се сетите. Това води до появата на все повече и повече хора, зависими от държавните помощи и плаши всички чрез ужасяващи атаки срещу обикновени човешки пороци. Също така променя и типа хора, които искат да стават силови служители. Извинявам се, „служители на реда“. Повече за това – по-долу.

За съжаление, връзката между увеличението на паричната маса и инфлацията е твърде добре установена, за да е от полза към този момент. Капиталовите пазари винаги се оглеждат зорко за печатането на пари и наказват правителствата като увеличават цените на техните държавни книжа и понижават кредитните им рейтинги. Това е още една причина да достигаме края на текущия цикъл на човешко притежание.

Втория трик, който правителствата ползват, за да подкупват тези около тях е следния: Те се въздържат от наливането на пари директно в икономиката, като вместо това създават въображаеми пари, с които купуват собствените си държавни ценни книжа. Всичко, което се постига по този начин, е, че се отлага падежа на ценните книжа в бъдещето – както лихвата, така и принципала. Това е просто счетоводен трик, като почти всичко останало, което прави държавата, но лъже достатъчно много хора, така че играта да може да продължи още малко.

ДЕМОКРАЦИЯТА И ПОДКУПИТЕ – НО ТОВА Е ПОВТОРЕНИЕ...

Всеки политик трябва да обещае облага на стойност, да кажем, три долара, за всеки долар, събран чрез данъци. Разбира се, това е абсолютно невъзможно, тъй като държавата няма собствени средства и е ужасно неефективна във всичко, с което се занимава, така че политиците могат да подкупват гласоподавателите и да ги карат да си мислят, че държавата създава богатство само чрез заемането и печатането на пари. Въвеждането на необезпечена валута и модерната банкова система, защитена от картели, управлявани от държавата, както и от правния щит на „корпорацията“, са като мана небесна за днешните политици, защото позволяват плащането на цената за днешния подкуп да бъде отложена с десетилетия и дори с поколения напред в бъдещето. Това печелившо и безрисково предложение – безплатни пари за подкупи, платени от непознати, които дори още не са родени е неустойимо изкушение за всички в тази игра и трудно можем да си представим някой да се откаже от него.

Технически погледнато, демокрацията е пристрастяване към парите, което води война срещу много по-безобидни пристрастяващи субстанции.

ТОВА Е КРАЯТ ...

За съжаление, и ще видите това като неизбежен шаблон при употребата на насилие от управляващите класи, тази невъзможна за поддържане система наближава своя край.

Проблемът е, че последствието от тези неизбежни национални дългове води до средновековни условия на съществуване. На първо място – икономическият двигател на продуктивните класи – достъпът до капитал, отказва, тъй като държавите крадат целия капитал, за да подкупват гласоподавателите. Вярно е, че гласоподавателите след това си купуват неща, но това не е точно същото като това да си предприемач, тъй като те не инвестират в нови бизнеси, а купуват продукти от вече съществуващи такива, което е още една причина съществуващите бизнеси да са големи фенове на държавата!

На второ и вероятно по-важно, място, проблемът с демотивацията на добитъка отново надига глава. Младите хора инстинктивно усещат предстоящите икономически катастрофи и това убива амбицията и креативността им, в следствие на което все по-малко и по-малко предприемачи създават богатство за управляващите класи.

РАЖДАЕМОСТТА

За управляващите най-основния капитал не са парите, а *хората* (или по-точно – децата, но ще стигнем до това след малко).

Прилично интелигентните хора не се разплождат добре в условия на робство, поради което раждаемостта в модерните западни държави се срива толкова катастрофално. Ние в управляващите класи очевидно искаме човешки добитък, който е достатъчно интелигентен, за да създава богатство за нас, но за съжаление този тип интелект също така е и достатъчно добър, за да извърши рационалните сметки за ползите и цената на модерното родителство.

В текущата система, поради изключително високите данъци, големите регулации, инфлацията, дълговете и икономическите намеси на държавата, повечето родители трябва да работят извън дома, за да поддържат дори съществуване на ниво средна класа. Поради тази причина, те не могат да прекарват дните си със своите деца. Вместо това ги получават за вечерта, през нощта и ранната

сутрин, а тези времена от денонощието като цяло са най-малко приятни за родителите, особено когато трябва да карат децата да бързат за детска градина или училище. Родителите работят на пълен работен ден, висят в задръствания по ужасните пътища, които сме построили за тях и са стресирани, тъй като не искат да закъснеят да вземат децата си. После се прибират с тях вкъщи, готвят им, хранят ги, къпят ги и после се опитват да ги сложат да спят, с много малко време за игра. Накрая мама и татко си лягат изтощени и без секс в леглото, молейки се децата им да не се събудят през нощта. На следващата сутрин трябва да ги събудят в точно определено време, да ги нахранят, облекат и хайде отново през вратата по строг график. Всичко това е анатема за децата. Отгоре на това трябва да плащат голям процент от останалите им от данъци пари на чужди хора да гледат децата, които толкова рядко виждат!

Няма нужда да си гений, за да разбереш, че това е доста лоша сделка за родителите и се явява основната причина за спадащата раждаемост измежду нашия човешки добитък, с изключения на бедните, на които плащаме да се размножават, така че после да можем да използваме децата, за да натрапваме вина на тези, които се справят по-добре и да им взимаме парите и по този начин.

Така сме демотивирали младите хора, които прекарват безкрайни часове в университети и училища, източвайки своето и чуждото богатство. Все по-малко бебета и деца и огромен брой „бейби-буумърс“, които скоро ще се пенсионират и ще ги чака напълно празен хладилник.

Гражданите могат лесно да разберат колко невъзможна е тази ситуация, но като цяло отказват да го направят. Странят от това знание и от искането за промяна, тъй като се чувстват твърде виновни за това, че са приемали подкупи цял живот. Родителите много рядко искат да признаят на децата си, че са ограбили бъдещето им и са ги продали на чужди хора за отстъпка от цената на входа за градския парк. Тези остаряващи граждани имат нужда от това следващото поколение да плати за тяхното пенсиониране, но го оставят с унищожена икономика, нарастваща власт на държавата и огромен държавен дълг. Ето защо, от гледна точка на всеки разумен морал, да признаят вина означава че трябва да се откажат от претенциите си за пенсии. Ако човек открадне колата на друг човек, всяко истинско извинение изисква да я върне, но това никога няма да се случи с държавния дълг или с трилионите неизпълними ангажменти, така че никой с реално влияние няма да поиска да се справим с тази невъзможна ситуация.

Демокрацията е процес на безсрамно ограбване на безпомощните и неродените; тя подкопава моралната отговорност до момент, в който почти всички са твърде виновни и привилегирани, за да настояват за морална отговорност.

Прилъжи човек да приеме откраднати пари или вещи и той никога няма да се оплаква за кражби. Това е същността на демокрацията.

Така че нямаме повод за притеснение в тази посока.

ЗАВИСИМИТЕ КЛАСИ

Основополагаща част от управлението на човешки добитък са подкупите, което има едно очевидно предимство и едно не толкова явно. Очевидната полза е, че творците и интелектуалците, които получават държавни пари никога няма да критикуват фундаментално държавните данъци и разпределението на богатство, по причини, твърде ясни, за да дискутираме в повече детайл. По-малко явното предимство е, че когато създадеш цяла класа от хора, зависими от държавата и от държавни помощи от всякакъв тип, разделяш добитъка на враждуващи фракции. Хората, чиито пари биват откраднати имат силен стимул да намалят държавните кражби, докато тези, които получават откраднатите пари имат силен стимул да увеличат държавните кражби.

Напълно и абсолютно задължително е да създадете и поддържате условия, които да подклаждат агресията между робите. Ако управляващите директно се намесят със сила, добитъкът веднага осъзнава ясно своето поробване, което ни връща към проблема с мотивацията. Ефективните човешки господари се грижат робите да се атакуват едни други. Ползите от това са твърде много за изброяване, но няколко от тях ще бъдат посочени отдолу.

Човешките същества, бидейки зависими едни от други племенни същества, са еволюирали да изпитват ужас от хоризонтални социални атаки, отлъчване и отхвърляне. Това е основна емоционална уязвимост, която никога не може да бъде премахната, и която винаги ще Ви служи добре.

Праисторическият човек не можел да оцелее без помощта на племето, така че нуждата от социално приемане е закодирана в самата сърцевина на мозъка като ключов механизъм за оцеляване. Философите, които служат на властта – основно свещеници и хора от академичните среди, добавят към този базов механизъм допълнителната сила на етиката.

Етиката е претендиране за универсален принцип на предпочитан начин на поведение, който има огромното предимство да бъде приет дълбоко навътре от робските класи. Ако можеш да накараш робите да се атакуват едни други за това, че се осмеляват да поставят под въпрос съществуващата социална структура, няма да се налага да си вдигнеш и малкия пръст, за да ги държиш в оковите им. А те всъщност ще държат ключа в ръцете си!

Като резервно средство винаги трябва да имате група роби, готови да се нахвърлят на всеки, който се освободи умствено от твоята фалшива етика. Този тип натиск винаги идва от две основни посоки – семейството и медиите.

РОБКОТО СЕМЕЙСТВО

Дълбоко в себе си робите винаги знаят, че са роби и тяхното единствено истинско поробване е съпротивата им срещу това знание. Предишните управляващи класи не се доверявали на този елементарен механизъм и поради това имали колебания да сменят вертикалното политическо насилие с хоризонтален социален контрол.

Сега знаем по-добре.

Всички общоприети културни митове са създадени от управляващата класа и са смазка за колелата на властта от съществено значение.

Най-често срещания културен мит е този, че семейството ти е всичко, най-важното отношение, най-необходимата интимност, най-основната социална единица.

Това помага на управляващата класа по безброй начини, не на последно място и с това, че установява и разширява принципа, че случайност при раждането създава фундаментално и вечно морално задължение; „семейството“, в този смисъл, е равно на „държавата“. (Също и „спортен клуб“, което е една от причината да ги финансираме).

След като веднъж си поробил едно поколение, повечето родители почти неизбежно ще се съпротивляват на свободата на следващото поколение, от чувство за вина и срам от собствената си капитулация.

Учим хората да стоят близо до своите семейства, защото те често ще ги нападат дори само за мисълта да напуснат клетките на колективната история.

Нека да видим поредицата.

Даден човек предава свободата си за стотинки и за илюзията за сигурност. После става баща. Синът му поставя под въпрос моралния кураж и последователност на бащата и бива нападен от него, което ги приковава в клетка, в която и двамата изгниват.

За да се поддържа този цикъл трябва до безкрай да казваме на сина, че семейството е най-важното нещо на света: по-важно от разума, доказателствата, истината, последователността, морала и т.н. Ако ни вярва и неговото семейство не е посветено на борбата за свободата му, ние (и те) ще го притежаваме завинаги.

Това е елементарната сделка, която предлагаме на родителите, също както и свещениците: *дайте ни своите деца и ние ще ги учим да ви почитат и да ви се подчиняват, без оглед на ситуацията, така че няма нужда да сте истински добър човек и да спечелите тяхното уважение.*

(Да, не всички родители приемат тази дяволска сделка, но е достатъчно по медиите да се присмиват на децата, които биват обучавани у дома и всичко е наред).

Още повече, имайки предвид милиардите хора, впримчени в зависимите класи по цял свят, е почти сигурно, че поне един или повече близки хора в семейството ще зависят от съществуващата система и яростно ще атакуват всеки, който поставя под въпрос морала и практичността на хищническата демокрация. Искате да приватизирате образованието? Кажете „здрости“ на вашата леля Мейми, която е учителка и нека забавата да започне!

МЕДИИТЕ

Малко хора съхраняват силата да изплуват от робската класа и, особено предвид комуникационните възможности на Интернет, могат да започнат да излъчват посланията си към по-широка аудитория. Ако това се случи е важно да се използва подкреплението, наречено „медии“.

Как се създава насилие между робите чрез медиите?

Още веднъж ключови са фината намеса и вярата в неизбежните следствия от човешката психология.

На първо място, Вие никога не трябва пряко да цензурирате и контролирате медиите, защото работещите в тях могат да въстанат срещу властта Ви и да разкрият директната агресия. След като осъзнаването на робството стане неизбежно, обществото неизменно и веднага се променя, така че криенето на това знание е цялото изкуство и наука за притежанието на хора.

Ето защо ще трябва да създадете полека увеличаваща се икономическа зависимост на медиите, вместо да действате с насилие и да слагате в затвора работещите в тях.

Това се случва като репортерите се правят все по-зависими от държавата при получаването на информация. Много, много по-лесно е просто да се преработи правителствено прессъобщение, отколкото да прекараш седмици или месеци под прикритие, в интервюта, в проверка на източници и да се излагаш на правни рискове с цел да направиш история извън официалните канали на комуникация.

Още повече, че с нарастването на властта на държавата все повече и повече хора стават все по-заинтересувани от това, което правителството прави и казва, тъй като те са инвеститори или бизнесмени, чиито богатства се увеличават или стопяват според прищевките на управляващите.

Този процес е малко опасен в началото, но са необходими само едно-две десетилетия, за да стане почти универсален и необратим.

Помнете – трябва да си доста празен човек, за да може професията ти да е да пренаписваш прессъобщения. Мениджърите им трябва да са доста заблудени, за да претендират, че са нещо повече от усилватели на шепота на властта. След като веднъж тези мениджъри заемат позициите

си, те неизбежно ще отхвърлят всички енергични търсачи на истината и инстинктивно ще търсят и назначават други празни хора да пренаписват държавните прессъобщения. Колективната заблуда, че те произвеждат „новини“ става все по-силна, до точката, в която те ще атакуват и ще се надсмиват над всеки, който в действителност се опитва да публикува нещо, което е вярно, особено ако то заплашва правителствените контакти, които им осигуряват дезинформацията.

По този начин достъпът до управляващите става основата на всяка медийна организация, поради което не могат да бъдат отправени никакви фундаментални критики към правителството. Можете да критикувате даден данък, но не и данъчното облагане по принцип. Може да критикувате дадена партия, но не и Държавата. Може да критикувате дадено гласуване, но не и гласуването по принцип.

Както винаги е едновременно депресиращо и вълнуващо да видиш смешната цена, за която са склонни да се продадат хората – тяхното име на табелка, малко пари за работни разходи, няколко партита и те са ваши.

Физическото насилие, необходимо за поддържане на реда сред овцете се осигурява от полицията, а вербалното насилие се разпространява чрез медиите.

Хората в медиите са обучени да атакуват всеки, който поставя под въпрос основите на насилствената власт. Уравнението е много просто. Толкова просто, че често се пренебрегва. Ако човек каже, че насилственото обсебване на богатство – кражбата, на народен език, е грешно, то медиите го атакуват за това, че не му пука за този, който получава крадените пари.

Например, ако човек поставя под въпрос моралността и практичността на социалната държава, веднага ще бъде атакуван по линия, че не го е грижа за бедните. Ако спори срещу държавните училища, то тогава той *очевидно* мрази факта, че децата получават образование. Ако защитава свободната търговия, той е неморален защитник на корпорациите-кръвопийци. Ако критикува военния бюджет, то той е страхлив подлизурко, който иска да предаде трезора Форт Нокс на Ал Кайда. Ако държи хората морално отговорни за техните действия, то той ги наказва за стари грешки и играе „играта на вината“. Ако отказва да прости на неразкайващи се злодеи, то той им има зъб и т.н.

Ако твърди, че взаимоотношенията между възрастни са доброволни, то тогава той е анти-общностен социопат. Ако казва, че малтретирането в рамките на връзките не трябва да бъде толерирано, то той е нетолерантен абсолютист, който иска да разруши всички връзки...

Списъкът може да продължи до безкрай, и Бог знае, че той бива продължаван всеки следващ ден, но разбирате какво искам да кажа.

Най-страхотното е, че дори няма да се налага да казвате на медиите да правят това – то става от само себе си, тъй като хората, които са експерти във вербалното насилие винаги се изкачват на върха на медийната пирамида, защото са изключително полезни за хората на власт, които винаги им дават достъп и ексклузивност.

Трябват Ви само няколко вербални насилника начело и останалите ще следват зададената линия на поведение, тъй като всеки, който се опита да им се опълчи ще бъде незабавно забит в земята и ще трябва да стане свидетел на ужасяващия спектакъл на това да гледа как всичките му колеги или страхливо отстъпват, или се присъединяват към устните нападки.

(Вероятно трябваше да спомена, че свещениците – най-добрите вербални насилници в историята, напускат църквата и застават в редиците на социализма и медиите, поради което медиите като цяло са леви.)

Причината медиите да изпълняват тази услуга за нас са прости – притежаваме техния бизнес чрез лицензи, правни регулации и осигуряване на достъп до информация. Ако решим да отрежем някого от тях, с кариерата му е свършено. Ако някой не ни е приятен, можем да заплашим да отнемем лиценза на цялата организация, тъй като правилата са толкова заплетени, че можем да пипнем всеки за нещо, по всяко време – точно като данъчното законодателство и това е форма на мекия тоталитаризъм, който усъвършенстваме през поколенията.

Целта на законите и регулациите е да контролира чрез рационално безпокойство вместо чрез диктаторски терор. Предишните диктатури застрелвали хората, арестували ги и ги затваряли безразборно, което контролирало човешките тела много ефективно, но разрушавало техните предприемачески енергии и мотивацията им.

Много по-ефективно е да се правят закони, регулации и лицензи, и това е вярно за всички индустрии, тъй като потенциалните дисиденти се сблъскват със собствената си стена от мъглява тревога. Не са заплашени от арест и затвор, а от доста дълги съдебни дела, които може и евентуално да спечелят, но които ще изсмучат голяма част от радостта от живота по времето, през което продължават - месец след месец, година след година.

Това е вярно и за профсъюзите в държавните предприятия и секторите на държавна издръжка – не правим уволнението на член на профсъюза незаконно, тъй като това би изложило на показ смешно икономически ниско ефективната система, просто го правим много, много дълго, сложно, емоционално изстискащо, антагонистично и изтощително. Това е истински съвършеният тоталитаризъм. Хората ще се предадат пред тревогите и все още ще се чувстват мъгляво свободни, но ако ги тероризираш директно, то тогава те просто се сричат умствено и емоционално.

Ако медиите бяха притежавани пряко от правителството, пропагандата ще е ясна; непрякото „притежание“ чрез лицензите и достъпа до информация е много по-ефективен метод, тъй като поддържа булото на независимост и критично мислене.

Тази форма на непряко притежание е същността на модерното демократично данъчно фермерство.

Централен триумф за човешката природа е, че хората винаги атакуват това, което избягват. Ако репортер си представи, че е нещо като свободомислещ борец, то той е в пълно отричане на реалността на своето робство. Това отричане винаги се проявява в истерични атаки срещу всеки, който се опита да посочи това, или който е истински свободомислещ. За да обобщим: ако

атакуваме робите, губим, но ако робите се атакуват едни други, което лесно се дирижира – ние печелим, поне за известно време.

ДЕЦАТА: НАЙ-ГОЛЕМИЯТ РЕСУРС

Когато казваме, че хората са най-големият ресурс, е важно да уточним какво точно имаме предвид.

Човешките същества се раждат с две природни характеристики – първата е съпротивата срещу произволната власт, а втората е природната склонност към подчинение на универсален морал.

Всеки, който се съмнява в първата характеристика никога не се е опитал да гледа двугодишно дете, а всеки, който се съмнява във втората никога не е предизвиквал или изпитвал морална вина.

Опитомяването на човешкото животно не означава, че всеки трябва да е като всички други. Всъщност ще бъде голяма катастрофа, ако стане така.

За да се контролира по най-ефикасен начин човешката ферма ви трябва мнозинство от счупени, себеатакуващи се, несигурни, плитки, суетни и амбициозни овце, завинаги погълнати от неща без значение като теглото си, плочките си и знаменитостите, както и малцинство от избухливи, сърдити и доминиращи овчарски кучета, които да облечете в сини или зелени костюми и да ги използвате, за да заплашвате и контролирате стадото.

Управляващите класи винаги трябва да разделят децата от родителите им, иначе е почти невъзможно да се замести връзката родител-дете със странни абстракции като „държава“ или „бог“. Човешките деца, като патенцата, се привързват към този човек или институция, който ги отгледа, затова винаги трябва да караме децата, колкото е възможно по-млади, да се привързват към държавата чрез държавни ясли и детски градини и... „образование“ вероятно е най-близката дума.

В далечното минало владетелите правели грешката насила да взимат децата от родителите им, което вадело на показ тяхното робство и така разрушавало мотивацията им. В късното Средновековие децата са били давани на дойки, разрушавайки връзката между детето и родителя. В по-близки времена системата на училище тип интернат (където децата и живеят през голяма част от времето, бел. прев.) разделя децата от техните родители, разрушавайки съпричастността и създавайки ужасно жестоки администратори и полицаи за редица от европейските империи. (Виж *Джордж Оруел*.)

В нашия постоянен стремеж към перфектно притежание на хора сме намерили много по-добър начин да разрушим тези семейни връзки и да ги заменим с лоялност към нас самите под формата на патриотизъм и/или религиозност.

Това е една от тези чудесни ситуации, при които всички печелят и които се срещат толкова рядко. Първо – повишаваме данъците до точка, в която е много трудно да се поддържа нормален начин на живот, ако единия родител остава вкъщи с децата. Също така финансираме феминистки групи с милиарди долари – една от най-големите ни инвестиции – за да окуражат жените да изоставят децата си и да станат част от работната сила.

Не само, че това помогна за разрушаването на връзката между деца и родители, но и премести женския труд от необлагаемия към облагаемия – чудесно съвпадение на личен интерес и практичност от наша гледна точка!

След като и двамата родители работят, всичко, което трябваше да направим е да създадем няколко страхове относно качеството на услугите по гледане на деца, позволявайки ни да поемем контрол и да регулираме тази индустрия, преправяйки я да ни служи по най-добрия начин.

В някои държави, като САЩ, грижата за децата се взима от родителите и се дава на държавата в рамките на няколко седмици или месеца след раждането, докато в други страни родителите получават пряка субсидия, за да стоят вкъщи, което е доста смешно, като се замислите (а има много малко смешни неща в тази материя). Взимаме пари насила от родителите, задържаме голяма част за нас, използваме друга част, повишавайки дълга, който техните деца някак си ще трябва да изплащат, а след това отпускате няколко стотинки на майката, която си мисли, че по някакъв начин ѝ правим страхотна услуга, като ѝ позволяваме да стои вкъщи!

Сладка ирония е, че всички остават толкова слепи за реалността, че идват при нас, искайки да предпазят децата си от всякакъв вид вреда, докато ние сме тези, които продават бъдещето на децата им чрез държавните дългове! Това наистина е точно все едно да наемете крадец да пази собствеността ви и удивителното е, че това е толкова очевидно, а никога не се говори за него!

Понякога може да е изкушаващо да се почувстваш зле заради това, че управляваш хора, но всъщност те са толкова глупави, че почти изглежда все едно им помагаме.

С подобряването на подходите за отглеждане на деца е все по-важно за нас да се намесваме все по-рано. През 19-ти век беше допустимо да чакаме данъчните котенца да станат на пет или шест, преди да започнем да им промиваме мозъците в държавните училища. С напредъка в родителския подход, особено в периода след Втората световна война, трябваше да започнем да се намесваме по-рано и по-рано, което е и причината към момента да се опитваме да взимаме децата почти веднага след раждането.

Доброто отглеждане на децата в периода след войната доведе до катастрофите от бунтарските 60-те години, което почти ни елиминира, така че започнахме да финансираме радикалния феминизъм, да държим по-изкъсо учителите и да отнемаме децата по-рано и по-рано, за да оправим това.

И така – имаме нужда от някои родители да създават овце и други родители да създават вълци, или социопати, на които може да се разчита да атакуват когото им посочим. Тези социопати може да бъдат разделени на такива, които пазят управляващата класа (полиция, военни, надзиратели в

затворите и т.н.) и престъпниците, които винаги имаме подръка, за да плашим хората да идват при нас за „защита“.

И отново - количеството двойствено мислене, което се изисква да се поддържа заблудата, че управляващата класа няма дял в престъпността, когато дори по нашите собствени правила ние всички сме престъпници, е просто невероятно! Държавите контролират почти изцяло средата на бедните, от общинските и държавни жилища до купоните за храна, през чековете за социални помощи до държавните училища. А това е средата, която произвежда мнозинството престъпници! Например, държавата изисква децата да прекарат 15 000 часа в държавните училища, но когато след такава огромна инвестиция те излизат неграмотни и агресивни престъпници, никой никога не ни пита защо!

Никога, никога не подценявайте степента, в която хората ще се разпръснат сам сами в дълбоката мъгла, само и само да не видят елементарната реалност на собствените си клетки.

Най-сигурната ключалка на затвора винаги е избягването, не силата.

НЕДОСТИЖИМ СВЯТ

Представете си свят, в който почти всички деца биват отгледани без насилие. В него няма да има престъпници, няма да има полиция, политици (или други с безкрайна страст към властта), няма да има тормоз на работното място, няма да има хищници с бели якички, посягащи към богатството на обществото. Няма да има нападения, изнасилвания, убийства, кражби, злоупотреба с наркотици, пушене, алкохолизъм, педофилия, където ще има много по-малко умствени и физически проблеми, ниски нива на разводи, безразборен секс и изневери, тъй като всички тези дисфункции могат да бъдат проследени до травми от ранното детство.

Каква нужда ще има един такъв свят от владетели?

Това е светът, който никога не можем да позволим да съществува.

Всичко, което можем да направим, за да травматизираме децата, служи на йерархичното насилие на нашата власт.

Вкарването на децата в ясли и детски градини е чудесно начало, тъй като в тях те са вечно болни и изложени на дива агресия от дузини от другите деца. Елиминира се времето, прекарано насаме с родителите, което е необходимо за привързване и емоционално съзряване. Децата от яслите и детските градини остават несигурни, непривързани към един постоянен детегледач (тъй като текучеството в тези места е доста голямо) и накрая неизбежно поставят повече ударение върху взаимоотношенията с хора на тяхна възраст, вместо с възрастните, които ги гледат, включително с родителите си.

Тези взаимоотношения между децата неизбежно слизат до най-ниското общо кратно, при което хулиганите, манипулаторите и физически атрактивните изплуват нагоре, а чувствителните, интелigentните и съпричастните се крият под масите. Децата бързо разбират, че вниманието от страна на възрастните е почти винаги негативно, с други думи, че те самите са лоши, в резултат на което се увеличава стреса за техните гледачи. Поради липса на време и ресурси конфликтите между децата рядко биват разрешени по справедлив начин. Вместо това се решават чрез разделяне и наказание за всички, което разрушава природното желание на детето за почтеност и добродетелност и поставя цялата власт в юмруците на тези празни и опасни деца, които не се страхуват да им бъде отговорено със същото.

Когато напрегнатия родител дойде да вземе детето си от детската градина, детето се чувства още по-малко ценено, знаейки, че то е просто допълнителен източник на раздразнение за родителя (“Просто влизай в колата!”). След това практическите нужди при отглеждането на децата биват събрани в много кратък и изморителен период от време, на който никой не се наслаждава. Родителите са избухливи и нетърпеливи, децата са напрегнати и нещастни, а след това цялото нещо започва отначало със звъна на будилника следващата сутрин.

Децата трябва да се чувстват водени и контролирани от нетърпеливи възрастни гледачи много преди да ги поемем в училищата, иначе цялата система ще се разпадне.

Децата трябва да се чувстват все едно са неудобно бреме за всемогъщи авторитети дълго преди да станат възрастни или дори ученици, иначе няма да имаме контрол над тях.

Децата трябва да се чувстват благодарни за каквито трохи от внимание и загриженост получат и да се научат да живеят с много малко, иначе никога няма да израснат с отчаяния глад, който може да бъде запълнен само с нагаждане, патриотизъм, пристрастяване към спорт, религия и други суеверия.

Засаждаме деца – жънем власт.

УПРАВЛЕНИЕ С ПРИЛАГАТЕЛНИ

Насилието на държавата не може да създаде каквото и да било, така че всичко, което можем да правим е да манипулираме езика. Това се нарича „управление чрез прилагателни“, или УЧП.

УЧП по същността си се състои от създаването на благородно звучащи фрази, които напълно се разпадат при най-елементарен рационален или емпиричен анализ. Целта е да се използват думи, които звучат като подзаглавие на второразреден екшън филм, но със знамена.

Няколко примера, с които сме особено горди:

- „Строим мост към 21-ви век.“

- „[Име на държава] има среща със съдбата.”
- „Никоя мечта не е непостижима.”
- „Ние сме един народ, обединен от общи идеи.”
- „Нека се радваме на нашите различия.”

В изработката на политическия език е важно да се играе с личните отношения и да се преструваме, че фермерите и овцете са едно голямо, щастливо семейство и, че всеки, който изразява скептицизъм или несъгласие не е „отборен играч” и не иска да постигне нищо благородно, велико, добро или алтруистично. Например:

- „Може да има скептици между нас, които казват, че не можем да постигнем тези велики неща заедно, но аз казвам, че историята ще покаже, че те грешат, че духът на изобретателност и обединение е жив у нашия народ и че последната глава на нашата цивилизация тепърва се пише!” и т.н. и т.н.

Забележете, че не се отговаря на съществени критики – вместо това подмолно очерняне се наслоява над критиката, докато този, който се противопоставя става неприятен за всички. (Този номер непрекъснато са подсилва във филмите, където всички „лоши” са неприятни и всички „добри” са сипматични, което, както всеки чел Сократ знае, почти винаги е точно обратно на истината.)

Сега, след като сте постигнал върха на политическата власт, е съществено важно да излъчвате спокойствие, увереност, хладнокръвие и всички други характеристики, които са абсолютно неподходящи предвид неизбежните катастрофи, които очакват данъчния добитък.

Начинът, по който го правите е лесен – знайте, че ще бъдете обгрижван до края на живота си и, че децата ви никога няма да се налага да работят и техните деца няма да се налага да работят и няма да имате никакви значителни правни проблеми, дисциплинарни производства, или арест за каквото и да е, дори когато става въпрос за започване на несправедливи войни, убийството на стотици хиляди хора, вкарването на милиони невинни в затвора, генериране на огромен дълг, разрешаването на мъчения и т.н., всичко е О.К.

Последствията са за овцете, не за фермерите. Гражданин, хванат за превишена скорост, не може да му се размине, но вие вече сте над това, без значение какви ужаси причините на света.

Хората искат политическа власт, защото искат нещо срещу нищо и искат да избегнат последствията от своите злини. Искаме да Ви уверим – *напълно* сте постигнали тези цели. Никога повече няма да се притеснявате, че ще загубите къщата си, работата си, парите си, свободата си, и с такъв тип имунитет от политическата, правната и икономическата реалност можете да излъчвате цялата хладнокръвна увереност на морски капитан, когато отвеждат с хеликоптер от бавно потъващия му кораб.

Почти можем да ви гарантираме, че никога няма да ви бъде зададен труден въпрос от медиите. Всеки, който се докопа до интервю с вас ще бъде толкова развълнуван от възможността и толкова

нетърпелив да напредне в кариерата, че ще ви пуска само лесни топки. Вярно е, че отделен конкретен въпрос може да бъде зададен, например „смятате ли, че Х беше грешка?“, но можем да ви уверим с абсолютно спокойствие, че какъвто и отговор да дадете, ще бъде приет и няма да има последващи въпроси. Винаги ще имате последната дума, а ако някой случайно продължи да ви разпитва, всичко, което трябва да направите е да покажете леко раздражение и да настоявате, че вече сте отговорили на този въпрос.

Ако някой упорства – не се притеснявайте, неговата кариера е приключена, тъй като около 10 000 празноглави капацитети ще завземат ефира, твърдейки колко са шокирани и отвратени от начина, по който сте бил заплашен и тероризиран и настоявайки да знаят какъв му е проблема на този и кой си мисли, че е и т.н.

Да, знаем, звучи невъзможно, но гарантирано работи - всеки път. Предвидимо е колкото това, че гладни кучета ще гонят умрял заек, овесен на въже.

ЕТИКА

Има два вида етика, за които трябва да знаете. Вероятно вече са Ви известни, тъй като сте където сте, но си струва да ги припомним още веднъж.

Когато робите оценяват господарите, релативизма, уважението, работата в екип и приемането на различията са ключови.

Когато господарите оценяват други господари, двупартийността и оставянето на различията настрана и работата в екип и приемането на различните също са ключови.

Това попада в старата категория „обърни другата буза“.

Когато господарите оценяват робите, обаче, е време за „око за око“!

Например, ако предложите здравно законодателство, което ще накара хората да правят разни неща е много важно да уважаваш правото на отсрещните да не са съгласни с вашето предложение. Обаче, ако бъде прието за закон, никой прост *гражданин* не може да действа според неговото или нейното несъгласие с *Вас*!

Дебатите са за господарите, спазването на закона е за робите.

Позволено ви е да дебатирате дали да се обяви война или не, но на гражданите не е позволено да избират дали да финансират войната, дали да бъдат призовани по служба или да бъдат убити в нея. На вас ви е позволено да обсъждате дали да субсидирате дадена група, но на гражданите никога не се позволява да избират дали *те* да субсидират тази група.

Свободната воля е за господарите, а робите получават детерминизма на прищевките на господарите.

Ако изпитвате съмнения, че някой ще посочи идиотщината във всичко това, не се плашете! В момента, в който някой започне да твърди, че нямаме нужда от воинствени господари, че такива господари всъщност са адски разрушителни, всички роби *на света* ще се нахвърлят вкупом върху подобен явен изобличител, декларирайки, всъщност, че „Ние не сме роби, ако не ни посочваш господарите ни!“

Тази реакция се основава на пропаганда, която е внимателно напластена по време на държавното образование, а реално цялото образование е държавно, тъй като регулираме и контролираме частните училища и университетите.

Пропагандата е, като всяка друга пропаганда, абсолютно налудничавя, но чрез спокойно повтаряне и атакуване на несъгласните бързо бива приета като очевидна истина.

Пропагандата е тази:

1. *Държавата осигурява услугата X.*
2. *Ако държавата не осигурява услугата X, услугата X никога няма да бъде осигурена.*
3. *Ето защо, всеки, спорещ срещу това държавата да осигурява услугата X спори срещу нуждата от или ценността на услугата X.*

Изглежда почти срамно да се посочва глупостта на тези аргументи, но в крайно невероятния случай, при който ви бъде зададен въпрос по тази тема е добре да имате „отговор“.

Според демократичния модел, правителствата правят само това, което гражданите искат от тях. „Волята на мнозинството“ е един от нашите централни богове, който, разбира се, не може да говори сам за себе си и затова любезно ни позволява на нас, ...ъм, да говорим от негово име.

В такъв случай демократичните правителства помагат на бедните единствено защото *мнозинството хора иска това от тях*. Ако правителствата отразяват волята на народа, тогава това, което те правят е абсолютно ненужно, тъй като мнозинството ще го направи така или иначе.

Колкото повече хората биват атакувани за това, че не ги е грижа за бедните, толкова по-малко има нужда държавата да прави каквото и да било за бедните, тъй като *атаките отразяват цялостно предпочитание да се помага на бедните*. Единствения практически аргумент за продължаването на държавна програма би бил ако всички искат да я елиминират, тъй като тогава може да се каже, че тях не ги е грижа за ползвателите на програмата. Ако някой каже: „Нека премахнем социалната държава“ и всички го приветстват и се присъединят към него, то тогава може да имаме някои опасения за съдбата на бедните, но фактът, че всички *защитават* социалната държава означава, че за бедните ще има чудесна грижа в едно свободно общество.

Ах, досадата от тези смешни аргументи! Понякога ни се иска хората да станат поне малко по-умни, така че да можем всички накрая да сме свободни, но ние сме толкова в капана на илюзиите на добитък, колкото и те.

ЕКСПЛОАТАЦИЯ

Има два типа паразитиращи върху продуктивните класи – бедните и политиците. В старите дни марксистите говореха за експлоатацията на бедните от капиталистите, което беше пълна глупост. Когато капиталистите „експлоатират“ работниците в средата на 19-ти век техните реални заплати се увеличиха *двойно*. Ние, демократичните господари впахме ноктите си в тях през последните 40 години и реалните заплати не само стагнараха и се понижиха, но се сринаха и образователните стандарти, степента на вкарване на хора в затвора се изстреля до небето, условията на живот се влошиха, а останалите социални услуги (подкупи), които предлагаме, ще се сринат скоро, тъй като сме продали всички „на части“ под булото на „държавния дълг“ (тъй като истинския термин – *крепостничество*, е твърде точен, за да бъде приет).

Капиталистите от едно време „експлоатираха“ бедните като им плащаха все по-високи заплати, а ние ги експлоатираме като продаваме и тях и децата им на този, който запрати пари в наша посока: пускайки стотинка в празните чинии на бедните, задържайки 8 стотинки за нас и използвайки последната стотинка като залог да вземем още заеми.

Но класата на търговците ни е много полезна, дори по повече начини отколкото данъчния добитък, данъчните и продуктивния добитък. Те, освен всичко друго, ни предпазват от гнева на масите срещу неизбежните резултати от нашето хищничество. Когато си плащаме на себе си с пари от „Монополи“ (буквално), заети срещу тяхното бъдеще, цените се покачват. Срещу кого се разгневява народа? На нас? Ха-ха, съвземи се, ние не ги учим на нищо, доближаващо се до *истинска* икономика. Не, разгневяват се на касиерката в местния супермаркет за високите цени и, разбира се, ние винаги обещаваме да „разследваме“ източника на подобна шокираща инфлация. Доста е лесно да се правиш, че разследваш огледало.

Странното е, че обучаваме техните деца и те очакват тези изгубени души да бъдат по някакъв начин обективни относно нас! Представете си дете, посещавало училище, управлявано от Пощенската служба. Дали бихте очаквали от него да научи какъвто и да е тип критично мислене по отношение на Пощенската служба? Разбира се, че не. То ще посещава безкрайни уроци за това колко чудесни, щедри и приятелски настроени са служителите на пощите и как преди пощата да стане държавен монопол частните разносвачи на пощата са крадяли чекове от гладуващи вдовици, малтретирани са служителите си и са взимали твърде скъпо на беззащитните клиенти. Не бихте очаквали и стотинка истина да пропадне между цепнатините на пропагандата, но всичко това, а и повече (тъй като Пощенската служба не може да започва войни), бива причинено на безпомощни деца, държани затворници в държавните „училища“. Ето защо хората порастват, почитайки

държавата, която ги е откраднала от родителите им, смазала е умовете им под насилствена индоктринация, продала ги е в крепостничество за остатъка от живота им и ги е програмирала за безкрайно подчинение.

Представете си да бяхме казали, че Голдман Сакс трябва да управлява всички държавни училища. Само си представете воплите на възмущение, които ще се надигнат, пронизителните писъци за опасността от пристрастие, индоктринация и програмиране! Да, но като дадем децата на държавата всички се усмихват благо, уверени че обективността, разума и добронамерената любов към децата и учението ще възтържествуват.

Ахх, понякога наистина ти се обръща стомаха! Всеки знае, че на учителите не им пука грам за децата и проверката за това е толкова жалко лесна, че всеки знае резултата. Само напомнете на учителите, че децата не печелят от това да имат два месеца почивка през лятото и че е ужас за родителите, и, разбира се, цитирайте статистики за това колко добре се справят децата, когато са в училище през цялата година и не забравят всичко научено по време на лятото. Как ще реагират учителите? Риторичен въпрос...

ДЕТСТВО <> ЛИЧНОСТ

Ключът към успешната тирания е да се третират децата като нещо средно между домашни любимци и бездомници. Ако детето никога не мисли за себе си като за пълноценна личност, то никога няма да се стреми да бъде нещо повече от „гражданин“ – т.е. да бъде притежаван, продаван и командван. (Хората се гордеят с това, че са „граждани“, което е абсолютна лудост, тъй като „гражданство“ означава, че са им дадени „правата“ да работят, пътуват и живеят, които са неотменими човешки права така или иначе...)

Например, представете си, както пише Мъри Ротбард, че правителството трябва да поеме контрола над списанията и книгите и да ограничи читателите им по географски признак, както и да наема, уволнява и контролира всички писатели, редактори и репортери и да кара хората да им плащат, дори когато не ги четат. Представете си какъв вой ще се надигне! От край до край ще се чуват възмутени протести за „цензура“ и „тирания“! Но ако се въведат много по-лоши форми на контрол върху децата – да бъдат принудени да учат в местните училища, да се контролират учителите и учебните планове (дори за „частните“ училища) и не само няма гласове на протест, но тези гласове се надигат *срещу* всеки, който се осмели да каже, че свободните умове на безпомощните деца са много по-важни от развлекателните читателски вкусове на възрастните...

Ще се насладите и на това: използвайте държавната власт, за да принудите всеки да плаща за индоктринирането на децата, принудете децата да седят в прашни, неподвижни редове, като едва им е позволено да мигат, а след това ги наблъскайте с лекарства, ако им стане скучно или се въртят. Дръжте ги затворени там, година след година и след това им кажете, че техните господари

са спечелили войната, която ги е освободила – срещу нацистите и социалистите! Може ли да си представите да казвате на децата, в изцяло комунистическата среда на държавните училища, че комунизмът е врага? Разбира се, те ще запишат и повтарят това, когато поискате, тъй като са ужасени от перспективата да бъдат дрогирани. Тогава, разбира се, ще трябва да им кажете, че комунистическите диктатури използвали т.нар. „умствени заболявания”, за да тъпчат с медикаменти всеки, който не се вписва и не изпълнява заповедите на господарите!

Свободата е за родителите, комунизма е за децата.

НАУКАТА

Имаме сложно отношение към науката. Трябва ни за оръжия и управление на данъчния добитък (представете си колко по-трудно щеше да бъде да събираме данъците без компютри), така че ни трябва науката, за да процъфтяваме, но също така трябва и да я контролираме. Начинът, по който постигаме това е непрекъснато да набиваме в главите на хората да гледат на науката като на продуктивна, но опасна сила, която ще разруши света, ако не бъде контролирана изкъсо. Това е пълен абсурд, разбира се, тъй като именно нашият контрол върху науката чрез проекта Манхатън доведе до създаване на оръжия, които реално *могат* да разрушат света, но тогава просто казваме на овчиците, че, знаете ли, по-лоши неща е можело да се случат, ако не бяхме изобретили ядрените оръжия и те всички казват „бее” и ядат остатъчната трева, с която захранваме мислите им.

Така че разиграваме този сценарий тип „чиракът на магьосника”, при който науката е страхотна в началото, но растейки и растейки излиза извън контрол и трябва да бъде спряна до компютърно генерирани приключения. Разбира се, ние *всъщност* говорим за себе си, самото правителство, но никой не иска да мисли за това, така че си представят, че науката е изцяло за работи, компютри, въглеродно датиране и машини, които правят хот дог в небето...

Хората винаги ще избират хиляди приказки пред един простичък факт.

Без нас, може би. Нашето разбиране и имунитет към сантименталността е най-голямата ни сила. Ние сме лъвовете, които ловуват със сантименталните снимки на малки котенца.

ОТ ТУК НАТАТЪК...

Боли ме, че трябва да Ви го кажа, но скоро ще имате незавидната задача да информирате добитъка, че са прецакани.

Няма никакъв начин системата ни да издържи дори следващите няколко години, което означава, че ще трябва да го играете възмутен и да засвирите на старата „цигулка на жертвоготовността“.

Този класически инструмент може да звучи стържещо и смешно във вашите уши сега, но, вярвайте ни, просто продължавайте да свирите и всички ще танцуват в строй за Вас.

Просто им кажете, че идват голееми трудности, че ние като нация сме поставени на „изпитание“ и че всичко, което трябва да направим е да се „обединим“ и да посрещнем заедно общите ни проблеми, да се грижим за най-уязвимите между нас и че, за да доживеем ново утро трябва да се направят жертви. Посочете убедително, че лоши сили извън Вашия контрол или преди Вашето време са ограбили хората и, че ще бъдат подведени под отговорност, но че всички трябва да гледаме напред и да помним че ние, като народ, можем да постигнем всичко, което решим и че сме победили предишните тирании и т.н.

Поради някаква причина хората винаги изпитват тъмно мазохистично удоволствие в това да се мъчат през трудни времена, където те всички трябва да се „обединят“ и да „правят жертви“ и да се стремят да постигнат най-доброто в тежките времена и т.н. Вероятно причината е в скуката и презрението към собственото им двуличие, но на кого му пука? Важното е, че държавните училища и всичките безкрайни лъжи за минали войни и депресии, че най-доброто у хората се разкрива в най-лошите периоди и т.н., са програмирали гражданите да реагират с тъмно и похотливо ликуване, когато поискаме да прекарат едно поколение в ядене на лайна заради нашите грешки.

Разбира се, хората обожават да се самонаказват за собственото си лицемерие и други грехове и Бог знае, че средностатистическият, изтискаващ държавата, продажен гласоподавател има повече от достатъчно неща, за които да се чувства виновен при опитите си да измами правителството да му даде нещо за нищо, бъдещето, техните собствени деца по дяволите! Така че, когато се поиска жертва, повечето хора тайно се чувстват облекчени. Ето защо тези изпитания, прекеждия и общо бреме на практика смазват всички смислени социални, икономически и политически критики.

„Да се обединим“ пуска на свобода най-варварската социална цензура, която може да си представим. По време на криза, ако младите хора с право сочат с пръст алчността и двуличието на по-възрастните, ще им бъде казано сурово, че ние всички трябва „да се обединим“ и няма смисъл да се посочват виновници сега. Ако младите изтъкнат, че на *тях* никога не им е позволявана подобна измислена стратегия за бягане от отговорност, докато са растяли, ще им бъде казано, че се занимават с дребни теми и отказват да оставят миналото зад себе си и т.н. Ха-ха, представете си тинейджър да опита същата стратегия като обяснява защо не е изхвърлил боклука и веднага ще разберете колко смърдят подобни страхливи увъртания!

И така, самобичуването за минали престъпления и избягването от справедливи обвинения от жертвите са мотивите, които ще задействат толкова ужасни атаки срещу свободомислещите, че само наистина лудите ще продължат да повдигат тези въпроси... (ако искате да знаете повече за този феномен, само си спомнете колко малко европейци критикуваха управляващите класи за двете световни войни в рамките на две поколения, а колко много се гордеят със „спечелването“ на

кървавата баня, която отне живота на над 50 милиона души. Сравнете това с начина, по който третират сервитьор, който е забравил поръчката им.)

И така, планът винаги е същия – ние ограбваме, плячкосваме и подкупваме, а след това изискваме жертви от нашите жертви. За да схванете принципа си представете изнасилвач, който изисква от жертвата си да го закара до къщи.

Всеки, който не действа според тази лудост просто ще бъде дамгосан като недоволен и саможивец и ще бъде осмиван и отхвърлен от обществото. За щастие сме отгледали добитъка си така, че да е толкова зависим от общественото одобрение, че почти всеки намира горното за непоносимо и се връща обратно в правата линия, водеща към гробището, бутайки обърканите си и негодуващи деца пред себе си...

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

И така, помнете: за Вас ще се погрижим, това е първото нещо, което трябва да се разбере. Не може да се разорите, да стоите гладен, да загубите къщата си, да бъдете уволнен и хората ще плащат стотици хиляди долари, за да Ви чуят да говорите до края на живота Ви. Ще кръщават библиотеки на ваше име, ще имате милиони от авторски права на книги и гарантирана позлатена пенсия с безплатно здравеопазване до края на живота си.

Няма за какво да се притеснявате. Имате най-мекото кресло в най-голямата спасителна лодка.

Това, в голяма степен, е източника на вашата странна увереност, която ви отделя от стадото и поради която те Ви виждат като техен лидер.

Реалността е, че те имат безкрайни грижи, които Вие нямате, така че може просто да се присъедините към нас, носейки се над жалките страхове на масите, спокоен и сигурен като древните богове, каквито винаги сме били.

Така че отивайте сред тълпите и издавайте хубави звуци с кадифеното си гърло. Разсейвайте тези глупци със своето сладкодумие, докато ние приключим с ограбването на джобовете им. Изпразнете остатъка от душата си, докато водите овцете към ръба на скалата. Остатъкът от вашата почтеност може да ви преследва заради това, но не се притеснявайте – марката, чакаща вашето усмихнато лице все още е тук.

ПОСЛЕСЛОВ

Благодаря ви за времето, което сте отделили, за да прочетете тази малка книжка.

Ако се интересувате от последващо изследване на тези идеи и по-точно от някои мисли затова как би работило едно анархистко общество, вероятно ще се насладите на подкастите на www.freedomainradio.com.

Freedomain Radio се превърна в най-голямото и най-популярно философско предаване онлайн в резултат от доброволни дарения, които помагат да се разпространяват идеите и вдъхновението от философията по цял свят.

Ако намирате тази книга за ценна, моля, дарете каквото можете да отделите на www.freedomainradio.com/donate/

Тази книга е преведена на български и се разпространява безплатно с помощта на Freedom.bg.

15.07.2015 г.
